

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 161/2017
07.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. АА и др, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 176/17 од 22.02.2017. године, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 748/13 од 23.12.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 45/16 од 26.04.2016. године, у седници већа одржаној 07.03.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 176/17 од 22.02.2017. године као основан и **УТВРЂУЈЕ** да је правноснажним пресудама Основног суда у Јагодини К 748/13 од 23.12.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 45/16 од 26.04.2016. године повређен закон у корист окривљених АА и ББ – члан 438. став 1. тачка 1. у вези члана 4. став 1. ЗКП.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К 748/13 од 23.12.2015. године, у делу изреке под I, на основу члана 422. тачка 2. ЗКП, одбијена је оптужба према окр. ВВ за кривично дело ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавање јавног реда и мира из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Истом пресудом, у делу изреке под II, према окривљенима АА и ББ, на основу члана 422. тачка 2. ЗКП, одбијена је оптужба за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ.

Одлучујући о жалби Основног јавног тужиоца у Јагодини, Виши суд у Јагодини је пресудом Кж1 45/16 од 26.04.2016. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда и то у делу који се односи на окривљене АА и ББ, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. у вези члана 4. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости усвоји и утврди да је наведеним пресудама повређен закон у корист окривљених АА и ББ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио браниоцу окривљених, адв. Александру Турчићу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Првостепени суд је окривљене АА и ББ, ослободио од оптужбе на основу члана 422. тачка 2. ЗКП налазећи да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари с обзиром на то да је против окривљених, а поводом истоветног догађаја, вођен и окончан дисциплински поступак у коме су окривљени дисциплински кажњени.

Овакав закључак првостепеног суда је погрешан из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП прописано је да нико не може да буде гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или је за то поступак против њега правноснажно обустављен или оптужба правноснажно одбијена.

Правна сигурност у казненом праву гарантована је и Уставом Републике Србије који у члану 34. став 4. предвиђа да нико не може бити гоњен и кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен нити судска одлука може бити измењена на штету окривљеног у поступку по ванредном правном леку, а истим забранама подлеже и вођење поступка за неко друго кажњиво дело.

Такође, одредбом члана 4. Протокола 7 уз Европску конвенцију о заштити људских права и основних слобода прописано је да се никоме не може поново судити нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због кога је већ био правноснажно ослобођен или осуђен.

Из наведених одредаба Закона, Устава Републике Србије и конвенције произилази да се никоме не може судити за друго кажњиво дело уколико оно

произилази из истих чињеница или чињеница које су у битном исте, а за које је већ правноснажно пресуђено односно поступак правноснажно окончан.

Међутим, у конкретној ситуацији се не ради о пресуђеној ствари због чињенице да је кривично дело које је окривљенима стављено на терет у овом кривичном поступку било предмет расправе у дисциплинском поступку. Ово из разлога што гаранција правне сигурности у казненом праву говори о непоновљивости поступка за кривично дело као и за свако кажњиво дело што подразумева правноснажно окончање поступка пред било којим органом који по закону изриче казне.

Одлука донета у дисциплинском поступку вођеном према окривљенима АА и ББ не може бити основ позивања на пресуђену ствар, како је то погрешно закључио првостепени суд, већ то може бити само одлука у поступку поводом неког кажњивог дела а не дисциплинског поступка, јер се дисциплинска и кривична одговорност начелно не искључују, односно независне су једна од друге.

Дакле, окривљенима АА и ББ у овом кривичном поступку стављено је на терет извршење кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ, а поступак који је према њима вођен од стране дисциплинског органа не односи се на кажњиво дело за које се по закону може изрећи казна, већ се у конкретном случају ради о изрицању дисциплинске мере којом је санкционисано одређено понашање супротно правима и обавезама из радног односа. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари која искључује кривично гоњење у односу на окривљене, како то основано наводи Републички јавни тужилац у поднетом захтеву.

Одбијајући оптужбу према окривљенима АА и ББ, првостепени суд је учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. у вези члана 4. став 1. ЗКП, а исту повреду учинио је и другостепени суд када је потврдио првостепену пресуду.

Стога је Врховни касациони суд уважио као основан захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца у погледу наведене повреде закона и утврдио да је правноснажним пресудама Основног суда у Јагодини К 748/13 од 23.12.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 45/16 од 26.04.2016. године повређен закон у корист окривљених АА и ББ, не дирајући у правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 493. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић